

რა არის ჭეშმარიტება? — ნომერი მეხუთე

ნუგეზისმცემელი

Jeff Pippenger

2023-09-11

შვიდი ქუხილის შიგნით გახსნილი წინასწარმეტყველური ისტორია ამოიცნობს იმ ისტორიას, რომელშიც ახლა ვიმყოფებით. ეს საიდუმლო დაფარული იყო იმ დრომდე, ვიდრე არ დადგა ის ისტორია, რომელსაც იგი წარმოადგენდა. ეს არის ჟამი, როცა ნუგეზისმცემელი, „ჭეშმარიტების“ სული, ავლენს იმ ჭეშმარიტებას, რომელსაც იოანემ უწოდა იესო ქრისტეს გამოცხადება, რადგან იესო ქრისტე არის ჭეშმარიტება. საქმე მხოლოდ ის არ არის, რომ სიტყვა „ჭეშმარიტება“ ღვთის ხასიათს გამოხატავს. და არც მხოლოდ ის არის გამოცხადებული, რაც ენათმეცნიერებისთვის არის საოცარი — რომ ებრაული სიტყვა „ჭეშმარიტება“ მთელ წმიდა წერილებში ასე ღრმა სახით არის გამოყენებული. არამედ ეს არის აგრეთვე განსაცვიფრებელი სასწაული, რომელიც, როდესაც გაგებული იქნება, იქცევა გასაღებად გამოცხადების წიგნის წინასწარმეტყველებათა გასახსნელად და, ამგვარად, ხსნის მთელ ბიბლიას. მაგრამ ეს მხოლოდ მათთვისაა, ვისაც სურს იხილოს, ისმინოს და დაიცვას იქ დაწერილი, რადგან ჟამი ახლოსაა.

იმისათვის, რომ ადამიანებმა „ჭეშმარიტება“ ისე შეიცნონ, რომ მისით განიწმინდონ, აუცილებელია სულიწმიდის თანაარსებობა. ადამიანებს შეუძლიათ გონებით გაიგონ სიტყვა „ჭეშმარიტება“ და მისი მნიშვნელობით კიდევ განცვიფრდნენ, მაგრამ „ჭეშმარიტება“ უნდა შეიჭამოს. იგი უნდა იქნეს შინაგანად შეთვისებული და ადამიანის გამოცდილების ნაწილად ქცეული, რადგან სიტყვა ღვთის შემოქმედ ძალას გადასცემს მათ, ვინც ქრისტეს ხატად გარდაქმნას ემიებს. „ჭეშმარიტებად“ ნათარგმნი ებრაული სიტყვის შესახებ ჩემი პირადი კვლევის ერთ-ერთი საწყისი წყარო იყვნენ ებრაული მეცნიერები, რომლებიც ასევე განიხილავენ სიტყვა „ჭეშმარიტების“ საოცარ ბუნებასა და მის გამოყენებას ბიბლიაში. მაგრამ არ არსებობს საფუძველი იმის საფიქრებლად, რომ სიტყვა „ჭეშმარიტების“ მათმა ინტელექტუალურმა გააზრებამ ისინი ქრისტემდე მიიყვანა.

წინასწარმეტყველური ფაქტი, რომ სიტყვა საჭიროა შექმულ იქნეს სულიწმიდის თანდასწრებით, ეხმიანება და ელავს დას უაითის მიერ ათი ქალწულის იგავში „ზეთის“ განსაზღვრებას და აგრეთვე მის აღწერას ქალწულთა იმ ორი კლასისა, რომლებიც სიძის მოლოდინში არიან.

სიმბოლოს უმეტესად ერთზე მეტი მნიშვნელობა აქვს, და მისი მნიშვნელობა უნდა განისაზღვროს იმ კონტექსტით, სადაც ეს სიმბოლოა მოცემული. იგი არ უნდა განისაზღვროს სიტყვის გრამატიკული სპეციალისტის განმარტებით ან იმ ისტორიული დროის ჩარჩოთი, როცა ეს სიტყვა დაიწერა. სწორედ ამ ორ მიდგომას დაეყრდნენ ადვენტიზმის თეოლოგები, რათა უეყოთ „ჭეშმარიტება“. სიმბოლო განისაზღვრება იმ კონტექსტით, სადაც იგი გამოიყენება. წინასწარმეტყველების სულის

ფარგლებში, სიტყვა „ზეთი“ ათი ქალწულის იგავში სულ მცირე რამდენიმე სხვადასხვა რამეს აღნიშნავს, იმის მიხედვით, თუ რა კონტექსტში გვხვდება „ზეთი“ მოცემულ ნაწყვეტში. რატომ აქვს ქალწულთა ერთ ჯგუფს ზეთი, ხოლო მეორეს — არა?

„არსებობს ქვეყნიერება, რომელიც ბოროტებაში, მოტყუებასა და ცდომილებაში, თვით სიკვდილის ჩრდილქვეშ წევს,—მძინარე, მძინარე. ვინ განიცდის სულის ტკივილს, რათა გააღვიძოს ისინი? რომელ ხმას ძალუმს მათამდე მიღწევა? ჩემი გონება მომავლისკენ მიემართება, როცა ნიშანი იქნება მოცემული: ‘აჰა, სიძე მოდის; გადით მის შესახვედრად.’ მაგრამ ზოგნი დააყოვნებენ ზეთის მოპოვებას თავიანთი ლამპრების შესავსებად, და მეტისმეტად გვიან აღმოაჩენენ, რომ ხასიათი, რომელიც ზეთით არის წარმოდგენილი, გადაცემადი არ არის. ეს ზეთი ქრისტეს სიმართლეა. იგი ხასიათს წარმოადგენს, ხოლო ხასიათი გადაცემადი არ არის. ვერც ერთი ადამიანი ვერ მოიპოვებს მას სხვისთვის. თითოეულმა თავად უნდა მოიპოვოს ცოდვის ყოველი ლაქისგან განწმენდილი ხასიათი.“ Bible Echo, May 4, 1896.

უგუნური ქალწულები არ ფლობენ იმ ხასიათს, რომელიც აუცილებელია მალე მოსახდენ კრიზისში წარმატებით გასავლელად. მათ აკლიათ ქრისტეს სიმართლე. მაგრამ ზეთი აგრეთვე არის უწყება, და ზეთი ათი ქალწულის იგავში „უკანასკნელ დღეებში“ არის საბოლოო გამაფრთხილებელი უწყება, რომელიც წარმოდგენილია იესო ქრისტეს გამოცხადებით და რომელიც უნდა მოისმინონ, წაიკითხონ და დაიცვან.

„მთელი დედამიწის უფლის წინ მდგომ ცხებულთ აქვთ ის მდგომარეობა, რომელიც ოდესღაც სატანას ჰქონდა, როგორც მფარველ ქერუბიმს. მის ტახტს გარემომცველი წმიდა არსებების მეშვეობით უფალი ინარჩუნებს მუდმივ კავშირს დედამიწის მკვიდრებთან. ოქროს ზეთი წარმოადგენს იმ მადლს, რომლითაც ღმერთი მორწმუნეთა სანთლებს ამარაგებს, რათა მათმა ნათებამ არ იკრთოს და არ ჩაქრეს. ეს წმიდა ზეთი რომ არ იღვრებოდეს ზეციდან ღვთის სულის უწყებებში, ბოროტების ძალებს ადამიანებზე სრული კონტროლი ექნებოდათ.“

ღმერთი შეურაცხიყოფა, როდესაც ჩვენ არ ვიღებთ იმ უწყებებს, რომელთაც იგი გვიგზავნის. ამგვარად ჩვენ უარყოფთ იმ ოქროს ზეთს, რომელსაც იგი ჩვენს სულებში გადმოღვრის, რათა იგი სიბნელეში მყოფთათვის გადაეცეს. როდესაც გაისმება მოწოდება: „აჰა, სიძე მოდის; გამოდით მის შესახვედრად,“ ისინი, რომელთაც არ მიუღიათ წმინდა ზეთი, რომელთაც არ შეუნახავთ ქრისტეს მადლი თავიანთ გულებში, უგუნურ ქალწულთა მსგავსად აღმოაჩენენ, რომ თავიანთი უფლის შესახვედრად მზად არ არიან. მათ არ გააჩნიათ საკუთარ თავში ძალა, რომ ეს ზეთი მოიპოვონ, და მათი ცხოვრება დაინგრევა. მაგრამ თუ ღვთის წმინდა სულს ვითხოვთ, თუ ვევედრებით, როგორც მოსე ევედრებოდა: „მიჩვენე მე დიდება შენი,“ ღვთის სიყვარული დაიღვრება ჩვენს გულებში. ოქროს მილებით ოქროს ზეთი მოგვეცემა ჩვენ. „არც ძალით და არც ძლიერებით, არამედ ჩემი სულით, ამბობს ცაბაოთ უფალი.“ სიმართლის მზის ბრწყინვალე სხივების მიღებით, ღვთის შვილები ანათებენ, როგორც ნათლები წუთისოფელში.“ Review and Herald, July 20, 1897.

„ზეთი“ არის უკანასკნელი უწყება, რომელიც, კვლავაც, იესო ქრისტეს გამოცხადებაა. მოცემულ მონაკვეთში ისინი, ვისაც სურთ ზეთის ქონა, უნდა ევედრონ ღმერთს, როგორც მოსე ევედრებოდა ხორების მღვიმეში. მაგრამ შენიშნეთ, რომ თუ ჩვენ უნდა „ვევედროთ, როგორც მოსე ევედრებოდა“, რათა ღმერთმა „გვიჩვენოს“ თავისი „დიდება“, ჯერ უნდა ვითხოვოთ სულიწმიდა, რომელიც ნუგეშისმცემელია. თუ ამას ვიზამთ, მაშინ ანგელოზთა და ორი ოქროს მილის მეშვეობით მივიღებთ ქრისტეს სიმართლეს. თავს ვიტყუებთ, თუ გვგონია, რომ შეგვიძლია ვილოცოთ და ვვევედროთ ქრისტეს ხასიათისათვის, როგორც ამას ლაოდიკიური ადვენტიზმის ტრადიციები და ჩვეულებები გვთავაზობს, და ამავე დროს უარვყოფთ იესო ქრისტეს გამოცხადების უწყებას. მისი სიმართლე ჩვენამდე მოაქვს „ღვთის სულის უწყებებს“, რომლებიც გადმოიცემა იმ ორ ცხებულის მიერ, რომლებიც ღვთის ტახტის წინაშე დგანან. როდესაც მის უწყებას უარვყოფთ, მის სიმართლესაც უარვყოფთ.

მაშინ მივუგე მე და ვუთხარი მას: რა არის ეს ორი ზეთისხილის ხე, სასანთლის მარჯვენა მხარეს და მის მარცხენა მხარეს? კვლავ მივუგე და ვუთხარი მას: რა არის ეს ორი ზეთისხილის რტო, რომელნიც ორი ოქროს მილით თავისგან ასხამენ ოქროს ზეთს? და მან მიპასუხა მე და მითხრა: ნუთუ არ იცი, ეს რა არისო? და მე ვთქვი: არა, ჩემო ბატონო. მაშინ თქვა მან: ესენი არიან ორი ცხებულის, რომელნიც დგანან მთელი დედამიწის უფლის წინაშე. ზაქარია 4:11-14.

ორი „ცხებულნი, რომლებიც დგანან მთელი დედამიწის უფლის წინაშე,“ აგრეთვე წარმოდგენილნი არიან, როგორც გამოცხადების მეთერთმეტე თავის ორი მოწმე.

„ორი მოწმის შესახებ წინასწარმეტყველი კიდევ აცხადებს: ‘ესენი არიან ორი ზეთისხილი და ორი სასანთლე, რომლებიც დგანან დედამიწის ღმერთის წინაშე.’ ‘შენი სიტყვა,’ თქვა მეფსალმუნემ, ‘ლამპარია ჩემს ფეხთათვის და ნათელია ჩემს ბილიკისათვის.’ გამოცხადება 11:4; ფსალმუნი 119:105. ეს ორი მოწმე წარმოადგენს ძველი და ახალი აღთქმის წმინდა წერილებს.“ დიადი ბრძოლა, 267.

მიუხედავად იმისა, ზაქარიას თუ იოანეს დამოწმებას განვიხილავთ ორი მოწმის შესახებ, ორივე დამოწმების კონტექსტი არის ის გადმოცემის პროცესი, რომელიც სწორედ პირველი ჭეშმარიტებაა, მოხსენიებული იესო ქრისტეს გამოცხადების უწყებასთან კავშირში გამოცხადების პირველი თავის პირველ მუხლში. მამისაგან — მისადმი, მისაგან — ანგელოზთა მიმართ, ანგელოზთაგან — წინასწარმეტყველისადმი, წინასწარმეტყველისაგან — ეკლესიისადმი. ის პროცესი, რომლის მეშვეობითაც ქრისტე კაცობრიობას ესაუბრება, არის ერთ-ერთი უმნიშვნელოვანესი გაგება, რომლის გამოცხადებასაც იგი საბოლოო გამაფრთხილებელ უწყებაში ესწრაფვის. ეს შეესაბამება როგორც პირველი, ისე მესამე ანგელოზის უწყებათა წარმოდგენაში მოცემულ აქცენტს.

პირველი ანგელოზის უწყება წარმოდგენილია უილიამ მილერით. მილერს აქვს რამდენიმე წინასწარმეტყველური ნიშან-თვისება, რომელთა შეცნობაც აუცილებელია. იგი იყო მოძრაობის „მამა“, რაც ალფისა და ომეგის თვალსაზრისით მოითხოვს, რომ უნდა არსებობდეს მეც. იგი წარმოადგენდა მოძრაობას, რომელიც აღინიშნება სახელით „მილერიტი“, რაც კლდის ერთგვარი სახეობის აღმნიშვნელი სიტყვაა. იგი გამოყენებულ იქნა წინასწარმეტყველების განმარტების ბიბლიური წესების

ერთობლიობის მოსაწესრიგებლად. ეს წესები იქცევა ღვთის სულის უწყებათა გადაცემის უმთავრეს შემადგენელ ნაწილად, რომელთა მიმართაც ან უარი ითქვა, ან მიღებულ იქნა, როგორც მილერის თაობის ადამიანებმა აირჩიეს, შეენარჩუნებინათ თავიანთი უგუნური ლაოდიკიური მდგომარეობა თუ გამხდარიყვნენ ბრძენი ფილადელფიელები. როგორც პირველი ანგელოზის უწყების მამა, იგი წინასწარ წარმოაჩენს მოძრაობას, რომელიც მესამე ანგელოზის უწყებას იქადაგებს, და ამ მოძრაობის მიერ უწყების გაგება წარმართება წინასწარმეტყველების განმარტების ბიბლიური წესების განსაკუთრებული ერთობლიობით, რომელიც მესამე ანგელოზის უწყებას იმავე სიმტკიცით დააფუძნებს, როგორც მილერი იქნა გამოყენებული პირველი ანგელოზის უწყების დასაფუძნებლად. ღმერთი არასოდეს იცვლება, იესო ქრისტე იგივეა გუშინ, დღეს და უკუნისამდე.

ნუ შემცდარხართ, ჩემო საყვარელო ძმანო. ყოველი კეთილი ძღვენი და ყოველი სრული ნიჭი ზემოდან არის და ჩამოდის ნათელთა მამისაგან, რომელთანაც არ არის ცვალებადობა და არც მოქცევის ჩრდილი. თავისი ნებით გვშვა მან ჭეშმარიტების სიტყვით, რათა ვყოფილიყავით ერთგვარი პირველნაყოფი მის ქმნილებათა შორის. იაკობი 1:16-18.

ადვენტიზმის დასაწყისში თუ დასასრულში, ღვთის სულის უწყებანი, რომლებიც ზეითი არის წარმოდგენილი, ორ მოწმის მეშვეობით გადაიცემა. დასაწყისში, მილერიტებთან, ეს ორი მოწმე ძველი და ახალი აღთქმა იყო, ხოლო დასასრულს ისინი არიან ბიბლია და წინასწარმეტყველების სული. სწორედ ამიტომ იოანე, რომელიც ყველაზე სრულყოფილად განასახიერებს ღვთის ხალხის დასასრულს უკანასკნელ დღეებში საგამოძიებო სამსჯავროს პერიოდში, პატმოსის კუნძულზე იმყოფებოდა.

მე, იოანე, რომელიც ასევე თქვენი ძმა და იესო ქრისტეს გასაჭირში, სასუფეველსა და მოთმინებაში თქვენი თანამოზიარე ვარ, ვიყავი კუნძულზე, რომელსაც პატმოსი ეწოდება, ღვთის სიტყვისა და იესო ქრისტეს მოწმობისათვის. გამოცხადება 1:9.

პატმოსის წინასწარმეტყველური გარემოება მიუთითებს იმაზე, რომ იოანე დევნას განიცდის. იგი იდევნებოდა იმის გამო, რომ ღვთის სულის იმ შეტყობინებებს იღებდა, რომლებიც ბიბლიისა და წინასწარმეტყველების სულის მეშვეობით იესო ქრისტეს გამოცხადებას წარმოაჩენენ.

ღვთის „უკანასკნელი დღის“ ხალხის დევნა ასევე წარმოდგენილია გამოცხადების მეთერთმეტე თავში, როდესაც ორი მოწმე ქუჩებში მოიკვლება და ყველანი ზეიმობენ მათ სიკვდილს. მეთერთმეტე თავში ეს ორი მოწმე ელია და მოსეა. მათ თავიანთი მოწმობა მისცეს სამ-ნახევარი წლის განმავლობაში, შემდეგ კი მოიკლნენ, მაგრამ ამის შემდეგ აღდგნენ.

ყველა წინასწარმეტყველი თავიანთ საკუთარ ისტორიაზე მეტად უკანასკნელ დღეებზე ლაპარაკობს; ამიტომ, თუ ოდესმე არსებობს წიგნი, რომელიც უკანასკნელ დღეებზე მეტყველებს, ეს არის გამოცხადების წიგნი, სადაც ბიბლიის ყველა წიგნი ერთდება და სრულდება. შესაბამისად, უკანასკნელ დღეებში უეჭველად უნდა არსებობდეს „უწყება“, რომელიც მოიკვლება და ამის შემდეგ აღდგება. გამოცხადების მეთერთმეტე

თავი ასახავდა საფრანგეთის რევოლუციის ისტორიას, მაგრამ უფრო უშუალოდ იგი ასახავს თავდასხმას მესამე ანგელოზის უწყების წინააღმდეგ უკანასკნელ დღეებში. უწყებამ და მოძრაობამ, რომლებიც მილერის უწყებითა და მოძრაობით იყვნენ წინასახოვნად წარმოდგენილნი, ეს თავდასხმა განიცადეს და 2020 წლის 18 ივლისს მოკვდნენ. გამოცხადების მეთერთმეტე თავის თანახმად, ეს თავდასხმა უნდა განეხორციელებინა იმ მხეცს, რომელიც უფსკრულიდან ამოდიოდა.

და როცა ისინი დაასრულებენ თავიანთ მოწმობას, მხეცი, რომელიც ამოდის უძირო უფსკრულიდან, შეებრძოლება მათ, სძლევს მათ და დახოცავს მათ. და მათი მკვდარი სხეულები დაეყრება დიდი ქალაქის ქუჩაზე, რომელსაც სულიერი მნიშვნელობით ეწოდება სოდომი და ეგვიპტე, სადაც ჩვენი უფალიც ჯვარს აცვეს. გამოცხადება 11:8, 9.

და უაიტი გვამცნობს, რომ „უძირო უფსკრული“ სატანური ძალის ახალ გამოვლინებას წარმოადგენს.

“როცა დაასრულებენ [ასრულებენ] თავიანთ მოწმობას.’ ის პერიოდი, როდესაც ორ მოწმეს უნდა ეწინასწარმეტყველათ ჯვალთი შემოსილთ, დასრულდა 1798 წელს. როდესაც ისინი თავიანთი საქმის დაფარულობაში დასრულებას უახლოვდებოდნენ, მათ წინააღმდეგ ომი უნდა ეწარმოებინა იმ ძალას, რომელიც წარმოდგენილია როგორც ‘უფსკრულიდან ამომავალი მხეცი.’ ევროპის მრავალ ერში ეკლესიასა და სახელმწიფოში მმართველ ძალებს საუკუნეთა განმავლობაში სატანა აკონტროლებდა პაპობის მეშვეობით. მაგრამ აქ ჩვენს წინაშე იშლება სატანური ძალაუფლების ახალი გამოვლინება.” დიდი ბრძოლა, 268.

გამოცხადების წიგნში აღნიშნულია სამი ძალა, რომლებიც უფსკრულიდან ამოდიან: პირველად მოხსენიებულია ისლამი — გამოცხადების მეცხრე თავში, მეორე მუხლში; მეორეა საფრანგეთის რევოლუციის ათეიზმი — მეთერთმეტე თავის მერვე მუხლში; და მესამეა თანამედროვე რომი — მეჩვიდმეტე თავის მერვე მუხლში. უკანასკნელ დღეებში არსებული „ახალი გამოვლინება“, რომელიც არა მხოლოდ მილერიტული მოძრაობით წინასახული მოძრაობის წინააღმდეგ იერიშს მიიტანს, არამედ მსოფლიოსაც დაესხმება თავს, არის ცრუ შუაღამის ღაღადის ცრუ გაღვიძება, ცნობილი როგორც „ვოუქიზმი“. ვოუქიზმი წარმოადგენს „სატანური ძალის ახალ გამოვლინებას“, რომელსაც მხარს უჭერს დღევანდელი იეზუიტი ანტიქრისტე და რომელიც ვრცელდება ვაჭართა, გაერთიანებული ერების პოლიტიკური ლიდერების, ამერიკის შეერთებულ შტატებში დაცემული პროტესტანტიზმის ეკლესიებში მყოფი ლიბერალი წარმომადგენლებისა და დემოკრატიული პარტიის მიერ, RINO-რესპუბლიკელებთან კავშირში, რომლებიც ან ხელს უწყობენ, ან ნებას რთავენ ჰომოსექსუალური საზოგადოების გარყვნილი ცხოვრების წესების ყველა სახეობის წახალისებას, რაც მეთერთმეტე თავში წარმოდგენილია როგორც „სოდომი“. ეს სამი ძალა მიიყვანს მსოფლიოს არმაგედონამდე, და ისინი ასევე წარმოდგენილნი არიან „ეგვიპტით“ — ათეიზმისა და ქვეყნიურობის სიმბოლოთი. საფრანგეთის რევოლუციის ანარქიის ფარგლებში მოქცეული, რომელიც ამ სამ ძალათაგან კიდევ ერთი ელემენტია და რომელიც აყალიბებს იმას, რასაც დას უაიტი „ბოროტ კავშირს“ უწოდებს, ისინი ან

პირდაპირ უწყობენ ხელს, ან უშვებენ ვოუჩიზმს. ვოუჩიზმი ათი ქალწულის გაღვიძების სატანური ყალბია. ამ საკითხებზე კიდევ ბევრი გვაქვს სათქმელი, მაგრამ ჯერ უნდა შევხვით იმ მკვლელობის შემდგომ მოვლენებს, რომელიც ქუჩაში განხორციელდა 2020 წლის 18 ივლისს.

ასევე, მვირფასო მკითხველო, გთხოვთ, გაიგოთ, რომ მე რესპუბლიკური პარტიის მხარდასაჭერად არაფერი მაქვს სათქმელი. არ არსებობს პოლიტიკური მიმართულება, რომლის მიმართაც რაიმე ნდობა გამაჩნდეს. მე უბრალოდ მივუთითებ იმ წინასწარმეტყველურ დინამიკებზე, რომლებიც არსებობს ამერიკის შეერთებულ შტატებში, გაერთიანებულ ერებში და პაპობაში. ეს დინამიკები უფრო კონკრეტულად განიხილება, როდესაც დავიწყებთ უშუალოდ იმ ორ რქას განხილვას, რომლებიც 1798 წლიდან საკვირაო კანონის შემოღებამდე ერთმანეთის პარალელურად მიდიან.

სატანური „ვოუჩიზმი“, რომელიც ყალბ შუალადის ძახილს წარმოადგენს, წინ უსწრებს ნამდვილ შუალადის ძახილს; და ჭეშმარიტი შუალადის ძახილის დრომდე, ისინი, ვინც ქუჩებში არიან დახოცილნი, საბოლოოდ გადაიქცევიან ან უგუნურ, ან ბრძენ ქალწულებად. დროის ის პერიოდი, როდესაც ჩვენი ხასიათები იკვრება ან იმ კონად, რომელიც განკუთვნილია განადგურების ცეცხლისთვის, ან ზეციური საუნჯის კონად, უკვე დადგა.

სისტერ უაიტი მიუთითებს, რომ დაყოვნების ჟამს მილერიტული ისტორიის უგუნურმა ქალწულებმა განსაცდელად მოვლენილ იმედგაცრუებაზე ბრძენ ქალწულთაგან განსხვავებულად მოახდინეს რეაგირება, რითაც მიანიშნებს, რომ დაყოვნების ჟამისთვის მათი ხასიათი უკვე განმტკიცებული იყო. მაგრამ იერემიას მოწმობა გვაუწყებს, რომ ჩვენ შეგვიძლია ავირჩიოთ ღმერთთან დაბრუნება, და იგი არა მხოლოდ ჩვენთან დაბრუნდება, არამედ მოგვაქცევს შემოზღუდულ სპილენძის კედლად ბოროტთა და საშინელთა წინააღმდეგ, როდესაც მომდევნო კრიზისში მისი პირის მქადაგებლად ვიქნებით გამოყენებულნი. სწორედ ამ წინასწარმეტყველურ მომენტში გვპირდება იესო, რომ გვანუგეშებს. ეს არის იოანეს იმ ოთხი თავის მნიშვნელობა, რომლებიც ჩვენი ამჟამინდელი ისტორიის ფარგლებშია განთავსებული.

ზეთი არის სულიწმიდა; იგი არის ხასიათი და ღვთის სულის უწყებანი. ღვთის სული არის „ნუგეშისმცემელი“. როგორც ღმერთმა ისე შეიყვარა ქვეყნიერება, რომ მისცა თავისი მხოლოდშობილი ძე, და როგორც იესომ თავისი ღვთაებრივი არსება შესწირა, რათა ნებაყოფლობით მიეღო მისივე მიერ შექმნილი ადამიანური ბუნება, როგორც საკუთარი თავის ნაწილი, უკუნისამდე, ასევე სულიწმიდაც, რომელიც დროის ამ პერიოდში არის მოცემული, ჩვენთან დარჩება უკუნისამდე.

თუ მე გიყვარვართ, დაიცავით ჩემი მცნებანი. და მე ვთხოვ მამას, და იგი მოგცემთ სხვა ნუგეშისმცემელს, რათა იგი თქვენთან დარჩეს უკუნისამდე; ჭეშმარიტების სულს, რომელსაც ქვეყნიერება ვერ იღებს, რადგან ვერ ხედავს მას და არც იცნობს; ხოლო თქვენ იცნობთ მას, რადგან თქვენთან მკვიდრობს და თქვენში იქნება. არ დაგტოვებთ ობლად: თქვენთან მოვალ. იოანე 14:15–18.

სულის ეს მსხვერპლი, რომელიც მდგომარეობს იმაში, რომ მან აირჩია ადამიანებთან მარადიულად დამკვიდრება, პარალელურია ზეციური სამეულის დანარჩენი ორი პირის მსხვერპლთან. შესაძლოა, სულის მსხვერპლთან მისი მზადყოფნით, რომ საუკუნოდ იცხოვროს თითოეულ გამოხსნილში, თანაბრად მნიშვნელოვანი ისიც არის, რომ „ნუგეშისმცემლის“ მოსვლა ამ კონკრეტულ ისტორიულ ვითარებაში მიუთითებს იმ დროს, როდესაც ღვთის ერი მარადისობისთვის იბეჭდება.

და ნუ შეაწუხებთ ღმერთის წმიდა სულს, რომლითაც აღბეჭდილნი ხართ გამოსყიდვის დღისათვის. ეფესელთა 4:30.

იმ ისტორიაში, სადაც ნუგეშისმცემლის აღთქმა სრულყოფილად აღსრულდება, ანუ ას ორმოცდაოთხი ათასის ისტორიაში, სული ჩვენში „დარჩება“ „უკუნისამდე“. ყოველი ქრისტიანი, რომელმაც სახარების მოთხოვნები დააკმაყოფილა, მიიღო სულიწმიდა და, ამგვარად, „დაიბეჭდა გამოსყიდვის დღემდე“, მაგრამ ეს დაბეჭდვა მხოლოდ წინასწარ მიანიშნებს იმ ჟამზე, როდესაც ეს ას ორმოცდაოთხი ათასი ამ ახლანდელ ისტორიაში უნდა დაიბეჭდოს. ეფესელთა მიმართ ეპისტოლეში ისინი, ვინც გამოსყიდვის დღემდე არიან დაბეჭდილნი, დაპირისპირებულნი არიან მათთან, ვინც „მწუხარებას აყენებს“ „სულიწმიდას“. ისინი სულიწმიდას მწუხარებას აყენებენ იმით, რომ უარს ამბობენ ღმერთის სულის უწყებათა მიღებაზე და, ამგვარად, უარყოფენ ოქროს ზეთს. როდესაც ქრისტე გვპირდება, რომ გამოგვიგზავნის „ნუგეშისმცემელს“, „ჭეშმარიტების სულს“ ამ იმედგაცრუების პერიოდში, იგი გვპირდება, რომ თავის ბეჭედს დაგვასვამს, ხოლო მისი ბეჭედი მის მცნებათა დაცვას აღნიშნავს, განსაკუთრებით შაბათის მცნებას, რომელიც არის ის დღე, როდესაც იოანემ გამოცხადება მიიღო და რომელიც ის საკითხია, რაც ახლა ქვეყნიერების წინაშე წარსადგენად არის მზად.

გონიერი ქალწულთა დაბეჭდვა სრულდება კვირადღის კანონის გამოცდამდე, რადგან სწორედ იქ გამოვლინდება როგორც გონიერთა, ისე უგუნურთა ხასიათი; ხოლო ხასიათი განსაცდელში არასოდეს ყალიბდება — იგი მხოლოდ ვლინდება. დაბეჭდვა, სხვა რამეებთან ერთად, წარმოადგენს გარდაქმნას ლაოდიკიელის გონებიდან ფილადელფიელის გონებამდე. პრობლემა ის არის, რომ ამ გარდაქმნის აღსასრულებლად თითოეული ჩვენგანისთვის პირველი გამოცდაა გულწრფელად შევიცნოთ, რომ აქამდე ლაოდიკიელები ვიყავით; რადგან ლაოდიკიელთა სახით ჩვენი ძირითადი სულიერი განწყობა ის არის, რომ ყველაფერი რიგზეა, მაშინ როცა სინამდვილეში ყველაფერი სრულიად არასწორია. ეს განწყობა უნდა იქნეს გადადებული; იგი ერთ-ერთია იმ სამაგელ საგანთაგან, რომლებიც ძვირფასისაგან უნდა განეყოს.

„როგორც კი ღვთის ხალხი შუბლზე დაიბეჭდება — ეს არ არის რაიმე ბეჭედი ან ნიშანი, რომელიც შეიძლება ხილული იყოს, არამედ ჭეშმარიტებაში დამკვიდრება, როგორც გონებრივად, ისე სულიერად, რათა ვერ შეირყნენ — როგორც კი ღვთის ხალხი დაიბეჭდება და შერყევითვის მომზადდება, იგი მოვა. მართლაც, იგი უკვე დაწყებულია; ღვთის სასჯელები ახლა ქვეყანაზეა, რათა გაგვაფრთხილოს, რომ ვიცოდეთ, რა მოდის.“ Seventh-day Adventist Bible Commentary, ტომი 4, 1161.

„ნუგეშისმცემელი“, რომელსაც იესო ჰპირდება თავის მოწაფეებს და რომელიც იმედგაცრუების ჟამს ანუგეშებს მათ, წარმართავს მის ერს მთელ ჭეშმარიტებაში, და სწორედ „ჭეშმარიტებაში დამკვიდრებით“ ვიბეჭდებით ჩვენ. „ჭეშმარიტება“, რომელშიც ღმერთის ერი ამ დროს უნდა დამკვიდრდეს, არის ის „ჭეშმარიტება“, რომელიც იხსნება სწორედ გამოცდის დროის დახურვის წინ, რადგან „ჟამი ახლოსაა“. ეს ჭეშმარიტება არის შვიდი ქუხილის დაფარული ისტორიის სტრუქტურა, და ეს დაფარული ისტორია მიუთითებს იმ ისტორიაზე, სადაც იესო ქრისტეს გამოცხადება იხსნება. შვიდი ქუხილის დაფარული ისტორია აღსრულდება სწორედ იმ დროს, როდესაც „ჭეშმარიტება“, წარმოდგენილი როგორც დაფარული ისტორია, გაიხსნება. „ჭეშმარიტების“ გახსნა არის ის, რაც ბეჭდავს მათ, ვინც იღებს იმ უწყებას, რომელიც ადრე დაბეჭდილი იყო.

ღვთის ხალხს ბეჭედი შუბლზე ედებათ წინასწარ იმ განრისხებული ერების შერყევამდე, რომელიც კვირადღის კანონთან ერთად ხდება და ამით ეროვნული დაღუპვა იწყება. იესო ქრისტეს გამოცხადება არის გამოცხადების წიგნის „წინასწარმეტყველების სიტყვის თქმულებანი“, რომლებიც მეტად აღარ უნდა დაიბეჭდოს, რადგან ჟამი ახლოს არის. ეს არის ჭეშმარიტება, რომელიც ახლა უნდა იკითხებოდეს, ისმინებოდეს და, უმთავრესად, დაცულ იქნეს, თუ გვინდა კურთხეულნი ვიყოთ.

ეუბნება მას იუდა, არა ისკარიოტელი: უფალო, რა არის, რომ თავს გამოგვიცხადებ ჩვენ და არა ქვეყნიერებას? მიუგო იესომ და უთხრა მას: თუ ვინმეს ვუყვარვარ მე, ჩემს სიტყვებს დაიცავს; და მამაჩემი შეიყვარებს მას, და ჩვენ მივალთ მასთან და მასთან დავიდებთ სავანეს. ვისაც მე არ ვუყვარვარ, ჩემს ნათქვამს არ იცავს; ხოლო სიტყვა, რომელსაც ისმენთ, ჩემი კი არ არის, არამედ მომავლინებული მამისა. ეს გითხარით თქვენთან ყოფნისას. ხოლო ნუგეშისმცემელი, სულიწმიდა, რომელსაც მამა მოავლენს ჩემი სახელით, ის გასწავლით ყველაფერს და მოგაგონებთ ყველაფერს, რაც მე თქვენთვის მითქვამს. იოანე 14:22–26.

მათთვის, ვინც ინახავს გზავნილს, რომელიც იხსნება, აღთქმა ასეთია: ნუგეშისმცემელი „გვასწავლის“ „ყველაფერს“ — „რაც კი“ იესომ თქვა „თქვენთვის“. ეს არის ის აღთქმა, რომელიც აღსრულდა ემაუსისკენ მიმავალ მოწაფეებზე და ამის შემდეგ — თერთმეტ მოწაფეზე. როცა ქრისტემ მოხსნა თავისი ხელი ემაუსის მოწაფეთა თვალებს, რომლებიც „შეკავებული“ იყო, და ამის შემდეგ თერთმეტ მოწაფეს „გაუხსნა“ „გონება“, რათა სრულად „შეეცნოთ წერილნი“, იგი აღრიცხავდა აღთქმას მათთვის, ვინც „უკანასკნელ დღეებში“ იცხოვრებს, ვინც თავიანთი იმედგაცრუებიდან დაბრუნდება, მოინანიებს თავის ლაოდიკიურ მდგომარეობას და მიიღებს „ჭეშმარიტებას“. „ნუგეშისმცემელი“ „უკანასკნელ დღეებში“ „მოიყვანს ყოველივეს“ ჩვენს „ხსოვნაში“, როცა იგი „ყველაფერს“ გვასწავლის. ისევე მნიშვნელოვნად, როგორც წარსული ჭეშმარიტებების ჩვენს ხსოვნაში მოყვანა, როცა იგი ყველაფერს გვასწავლის, იგი ასევე „გვიჩვენებს მომავალს“.

მაგრამ ჭეშმარიტებას გეუბნებით თქვენ: თქვენთვის უმჯობესია, რომ მე წავიდე; რადგან თუ მე არ წავალ, ნუგეშისმცემელი არ მოვა თქვენთან; ხოლო თუ წავალ, მას

მოვავლენ თქვენთან. და როცა იგი მოვა, ამხელს ქვეყანას ცოდვისთვის, სიმართლისთვის და სამსჯავროსთვის: ცოდვისთვის, რადგან არ მწყემნ მე; სიმართლისთვის, რადგან ჩემს მამასთან მივდივარ და ველარ მხედავთ; სამსჯავროსთვის, რადგან ამ ქვეყნის მთავარი უკვე განსჯილია. კიდევ ბევრი რამ მაქვს თქვენთვის სათქმელი, მაგრამ ახლა ვერ იტვირთავთ. ხოლო როცა იგი მოვა, ჭეშმარიტების სული, იგი წაგიძღვებათ ყოველ ჭეშმარიტებაში; რადგან თავისთავად არ ილაპარაკებს, არამედ რასაც მოისმენს, იმას იტყვის, და მომავალს გაუწყობთ თქვენ. იგი განმადიდებს მე, რადგან ჩემგან მიიღებს და გაუწყობთ თქვენ. იოანე 16:7–14.

ამ დროს ნუგეშისმცემელი „გვიძღვება“ „ჭეშმარიტებაში“, „გვასწავლის ყოველივეს“, მათ შორის „მომავალსაც“, რადგან ამ დროს იესოს ჯერ კიდევ აქვს „მრავალი სათქმელი“ „ჩვენთვის“. ეს ყოველივე — იქნება ეს ჩვენი „მოსაგონარიდან“ აღებული საქმეები, „მომავალი ამბები“ თუ ის მრავალი „რამ“, რომლის თქმაც მას ჯერ კიდევ აქვს „ჩვენთვის“ — არის ის, რაც გვბეჭდავს მომავალი კრიზისისთვის. ასეა, რადგან მისი ჭეშმარიტება მისი შემოქმედებითი ძალის გამოხატულებაა. იგი გვბეჭდავს წინასწარ, მომავალი კრიზისის დადგომამდე, რადგან მისი განზრახვაა, რომ წინასწარ ვიყოთ გაფრთხილებულნი მისი ხალხის წინააღმდეგ დევნის იმ უდიდესი პერიოდის შესახებ, რომელიც ოდესმე ხდება წმინდა ისტორიაში. ეს დევნა განსაკუთრებით მიუთითებს, რომ სიტყვები და მოქმედებანი, რომლებიც წარსულში გვქონდა ნათქვამი და გაკეთებული, გაგვახსენდებიან და ჩვენს წინააღმდეგ იქნებიან გამოყენებულნი, ისევე როგორც ქრისტეს სიტყვები დაამახინჯეს მის წინააღმდეგ. მიუხედავად ამისა, ჩვენ უნდა წარმოვადგინოთ უწყება, როგორც მოწმობა მათი ამბოხების წინააღმდეგ, როგორც ეს ეზეკიელითა და ქრისტეთი არის წარმოდგენილი.

გაიხსენეთ სიტყვა, რომელიც მე გითხარი თქვენ: მონა თავის ბატონზე დიდი არ არის. თუ მე მდევნიდნენ, თქვენც დაგიწყებენ დევნას; თუ ჩემს სიტყვას იცავდნენ, თქვენსასაც დაიცავენ. მაგრამ ყოველივე ამას ჩემი სახელის გულისათვის გიზამენ, რადგან არ იცნობენ მას, ვინც მომავლინა მე. მე რომ არ მოვსულიყავი და არ მელაპარაკა მათთან, ცოდვა არ ექნებოდათ; ახლა კი აღარაფერი აქვთ თავიანთი ცოდვის დასაფარავად. ვისაც მე ვპულვარ, ჩემს მამასაც სძულს. მე რომ არ მექნა მათ შორის ისეთი საქმეები, როგორიც სხვას არავის უქნია, ცოდვა არ ექნებოდათ; ახლა კი იხილეს და მაინც შეიძულეს კიდევ მე და კიდევ ჩემი მამა. მაგრამ ეს მოხდა, რათა აღსრულდეს სიტყვა, რომელიც მათ რჯულში წერია: უმიზეზოდ შემიძულეს მე. ხოლო როცა მოვა ნუგეშისმცემელი, რომელსაც მე მოგივლენთ მამისაგან, ჭეშმარიტების სული, რომელიც მამისაგან გამოდის, იგი დამიმოწმებს მე. იოანე 15:20–26.

„ჭეშმარიტების სული“, რომელიც არის „ნუგეშისმცემელი“, „დამოწმებას მისცემს“ ქრისტეს შესახებ, რომელიც არის „ჭეშმარიტება“. და „ჭეშმარიტება“ არის ალფა და ომეგა, პირველი და უკანასკნელი, დასაწყისი და დასასრული. შვიდი ქუხილის დაფარული ისტორია, რომელიც ახლა იხსნება ბეჭდისგან, არის ას ორმოცდაოთხი ათასის დაბეჭდვის უწყება. 2020 წლის 18 ივლისის შემდგომ იერემია გვამლევს მაგალითს, რათა ჩვენ ავირჩიოთ დაბრუნება მისკენ, ვინც პირველად შეგვიყვარა. ამ

დაბრუნების საქმის აღსრულებისას ჩვენ გვაკისრია პასუხისმგებლობა, რომ ძვირფასი უღირსისგან გამოვაცალკევოთ. თუ ჩვენ შიშითა და ძრწოლით აღვასრულებთ ჩვენს ხსნას და შევასრულებთ ამ საქმეს, დავიბეჭდებით და დაუყოვნებლივ შევალთ დედამიწის ისტორიის უდიდეს კრიზისში. ჩვენ აგრეთვე გვექნება პატივი, გამოვცადოთ ის ისტორია, რომლის ხილვაც წინასწარმეტყველებს, მეფეებსა და მართალ ადამიანებს სურდათ.

ვინც ამ საქმეს იტვირთავს და დაბრუნდება, „ივლის იმ ნათელში, რომელიც ღვთის ტახტიდან გამოდის,“ და „ანგელოზთა მეშვეობით იქნება განუწყვეტელი კავშირი ზეცასა და დედამიწას შორის,“ რაც არის გამოცხადების წიგნის პირველ მუხლში აღნიშნული ურთიერთობის პროცესი.

„ამ სამყაროში ყველა არ დამდგარა მტრის მხარეს ღმერთის წინააღმდეგ. ყველა არ გამბდარა ორგული. არსებობს ერთგული მცირედი, რომლებიც ღმერთის მიმართ ჭეშმარიტნი არიან; რადგან იოანე წერს: ‘აქ არიან ისინი, რომელნიც იცავენ ღვთის მცნებებს და იესოს რწმენას.’ გამოცხადება 14:12. მალე ბრძოლა მძაფრად გაჩაღდება მათ შორის, ვინც ღმერთს ემსახურება, და მათ შორის, ვინც მას არ ემსახურება. მალე შეირყევა ყოველივე, რაც შეიძლება შეირყეს, რათა დარჩეს ის, რაც ვერ შეირყევა.“

„სატანა ბიბლიის გულმოდგინე შემსწავლელია. მან იცის, რომ მისი დრო მოკლეა, და ყოველმხრივ ცდილობს, წინააღმდეგობა გაუწიოს უფლის საქმეს ამ დედამიწაზე. შეუძლებელია რაიმე წარმოდგენა მიეცეს იმ გამოცდილების შესახებ, რომელიც ექნებათ ღვთის იმ ადამიანებს, რომლებიც დედამიწაზე ცოცხლად იქნებიან იმ ჟამს, როდესაც ზეციური დიდება და წარსულის დევნათა განმეორება შეერევა ერთმანეთს. ისინი ივლიან იმ ნათელში, რომელიც ღვთის ტახტიდან გამოდის. ანგელოზთა მეშვეობით უწყვეტი კავშირი იქნება ზეცასა და დედამიწას შორის. ხოლო სატანა, ბოროტი ანგელოზებით გარემოცული და თავს ღმერთად ასაღებელი, ყოველგვარ სასწაულს მოახდენს, რათა, თუ შესაძლებელი იქნება, თვით რჩეულნიც აცდუნოს. ღვთის ხალხი თავის უსაფრთხოებას სასწაულთა მოხდენაში ვერ ჰპოვებს, რადგან სატანა გააყალბებს იმ სასწაულებს, რომლებიც მოხდება. ღვთის გამოცდილი და შემოწმებული ხალხი თავის ძალას იპოვის იმ ნიშანში, რომელზეც ნათქვამია გამოსვლა 31:12–18-ში. მათ უნდა დაიკავონ თავიანთი მტკიცე პოზიცია ცოცხალ სიტყვაზე: „დაწერილია.“ ეს არის ერთადერთი საფუძველი, რომელზეც მათ შეუძლიათ მყარად დგომა. ისინი, რომელთაც დაარღვიეს თავიანთი აღთქმა ღმერთთან, იმ დღეს იქნებიან უღმერთოდ და უიმედოდ.

ღმერთის თაყვანისმცემლები განსაკუთრებით გამოირჩევიან მეოთხე მცნებისადმი თავიანთი პატივისცემით, რადგან ეს არის ღვთის შემოქმედებითი ძალის ნიშანი და მოწმობა მისი უფლებისა ადამიანის მოკრძალებასა და თაყვანისცემაზე. უკეთურნი გამოირჩევიან თავიანთი ძალისხმევით, რათა დაანგრიონ შემოქმედის სამახსოვრო ნიშანი და აღამაღლონ რომის დადგენილება. ამ დაპირისპირების საკითხში მთელი ქრისტიანული სამყარო გაიყოფა ორ დიდ კლასად: მათად, ვინც იცავს ღვთის მცნებებსა და იესოს რწმენას, და მათად, ვინც თაყვანს სცემს მხეცსა და მის ხატს და იღებს მის ნიშანს. თუმცა ეკლესია და სახელმწიფო გააერთიანებენ თავიანთ ძალას,

რათა აიძულონ ყველანი, „მცირენი და დიდნი, მდიდარნი და ღარიბნი, თავისუფალნი და მონანი,“ მიიღონ მხეცის ნიშანი, ღვთის ხალხი მას მაინც არ მიიღებს. გამოცხადება 13:16. პატმოსის წინასწარმეტყველი ხედავს „მათ, რომელთაც გაიმარჯვეს მხეცზე, მის ხატზე, მის ნიშანზე და მისი სახელის რიცხვზე, რომლებიც დგანან მინის ზღვაზე, ხელთ უპყრიათ ღვთის ქნარები,“ და გალობენ მოსესა და კრავის გალობას. გამოცხადება 15:2.

„ღვთის ხალხს შემადრწუნებელი გამოცდები და განსაცდელები ელის. ომის სული აღძრავს ერებს დედამიწის ერთი კიდიდან მეორემდე. მაგრამ მოახლოებული გასაჭირის ჟამის შუაგულში,—გასაჭირის ჟამისა, რომლის მსგავსი არ ყოფილა მას შემდეგ, რაც ერი არსებობს,—ღვთის რჩეული ხალხი ურყევად იდგება. სატანა და მისი მხედრობა ვერ შეძლებენ მათ განადგურებას, რადგან ძალით აღმატებული ანგელოზები დაიცავენ მათ.“ Testimonies, volume 9, 15–17.

აღსანიშნავია, რომ ეს მონაკვეთი არის იმ თავის დასასრული, რომელიც Testimonies-ის მეცხრე ტომის მეთერთმეტე გვერდზე იწყება, რაც შეიძლება აღქმულ იქნეს როგორც ცხრასთერთმეტის წარმომადგენლობა. ასევე აღსანიშნავია, რომ სათაური ეხება მომავალ სიძეს, აგრეთვე აბაკუმის დიაგრამებს, საიდანაც პავლემ მოიპოვა ის მუხლი, რომელიც ებრაელთა წიგნში დაწერა. თავის დასაწყისი აღნიშნავს იმ ისტორიულ პერიოდს, რომელიც 2001 წლის 11 სექტემბერს დაიწყო, წინასწარმეტყველების აღთქმის ორ დაფას, რომელშიც ადვენტიზმის დასაწყისში შევიდა, და იმას, რომ სათაური უკანასკნელი კრიზისი, რაც უკანასკნელ შუალამის ღალატს განსაზღვრავს. თავის დასასრული სრულ თანხმობაშია დასაწყისთან, რადგან დასაწყისიც და დასასრულიც საბოლოო კრიზისს ეხება.

„ნაწილი 1 — მეფის მოსვლისათვის“

„კიდევ ცოტა ხანი, და მომავალი მოვა და არ დააყოვნებს.“ ებრაელთა 10:37.

„უკანასკნელი კრიზისი“

„ჩვენ ვცხოვრობთ აღსასრულის ჟამს. დროის სწრაფად აღსრულებადი ნიშნები აცხადებენ, რომ ქრისტეს მოსვლა ახლოსაა. დღეები, რომლებშიც ვცხოვრობთ, საზეიმო და მნიშვნელოვანნი არიან. ღმერთის სული თანდათანობით, მაგრამ უეჭველად, იხსნება დედამიწიდან. ჭირები და სასჯელები უკვე ეცემა მათ, ვინც ღმერთის მადლს აბუჩად იგდებს. უბედურებანი ხმელეთსა და ზღვაზე, საზოგადოების არამყარი მდგომარეობა, ომის განგაშნი — მომასწავებელნი არიან. ისინი წინასწარმეტყველებენ უდიდესი მნიშვნელობის მოახლოებულ მოვლენებს.“ Testimonies, ტომი 9, 11.

თუ ჩვენ დავბრუნდებით და მივიღებთ იერემიას მიერ წარმოდგენილ მოწოდებას, ვიყოთ ღვთის „ბაგე“, ძალიან მალე მივიღებთ მონაწილეობას წმინდა ისტორიის უდიდეს შეკრებაში.

მან ასევე უთხრა მათ იმედისა და სიმხნევის სიტყვები. „ნუ შეძრწუნდება თქვენი გული,“ — თქვა მან; „გწამთ ღმერთი, მერწმუნეთ მეც. მამაჩემის სახლში მრავალი სავანეა; ასე რომ არ იყოს, გეტყოდით. მივდივარ, რათა ადგილი გაგიმზადოთ. და

თუ წავალ და ადგილს გაგიშვადებთ, კვლავ მოვალ და ჩემთან მიგიღებთ, რათა სადაც მე ვარ, თქვენც იქ იყოთ. და სადაც მე მივდივარ, იცით, და გზაც იცით.“ იოანე 14:1–4. თქვენთვის მოვედი ქვეყნიერებაში; თქვენთვის ვშრომობდი. როცა წავალ, კვლავაც გულმოდგინედ ვიშრომებ თქვენთვის. ქვეყნიერებაში მოვედი, რათა თქვენთვის გამომეცხადებინა ჩემი თავი, რათა გერწმუნათ. მივდივარ მამაჩემთან და თქვენს მამასთან, რათა თქვენთვის მასთან ერთად ვიმოქმედო.

„ჭეშმარიტად, ჭეშმარიტად გეუბნებით თქვენ: ვისაც მე ვწამვარ, ისიც იმ საქმეებს აღასრულებს, რომელთაც მე ვაკეთებ; და ამათზე უმეტესსაც აღასრულებს, რადგან მე მივდივარ ჩემს მამასთან.“ იოანე 14:12. ამით ქრისტეს არ უგულისხმია, რომ მოწაფეები მასზე უფრო აღმატებულ ძალისხმევას გამოიჩენდნენ, არამედ ის, რომ მათი საქმე უფრო ფართო მასშტაბისა იქნებოდა. იგი არ გულისხმობდა მხოლოდ სასწაულთა კმნას, არამედ ყოველივეს, რაც სულიწმიდის მოქმედებით აღსრულდებოდა. „როდესაც ნუგეშისმცემელი მოვა,“ — თქვა მან, — „რომელსაც მე მოგივლენთ მამისაგან, ჭეშმარიტების სული, რომელიც მამისაგან გამოდის, ის დამიმოწმებს მე; და თქვენც მოწმენი იქნებით, რადგან თავიდანვე ჩემთან იყავით.“ იოანე 15:26, 27.

„საოცრად აღსრულდა ეს სიტყვები. სულიწმიდის გარდამოსვლის შემდეგ მოწაფენი ისე აღივსნენ სიყვარულით მის მიმართ და იმათ მიმართ, ვისთვისაც იგი მოკვდა, რომ მათ მიერ ნათქვამმა სიტყვებმა და აღვლენილმა ლოცვებმა გულები მოაღბო. ისინი ლაპარაკობდნენ სულის ძალით; და იმ ძალის ზემოქმედებით ათასეულნი მოიქცნენ.“ მოციქულთა საქმეები, 21, 22.